18/06/2019

“Εκείνοι που πέτυχαν ήταν αυτοί που δεν φοβήθηκαν την αποτυχία”

/ Γνώμες

Το να είναι κάποιος δυστυχισμένος επειδή κάποτε υπήρξε δυστυχισμένος είναι τρελό. Οι περισσότεροι άνθρωποι εγκαταλείπουμε την προσπάθεια για να αλλάξουμε την ζωή μας, επειδή κάποτε στο παρελθόν είχαμε ένα κακό βίωμα ή προσπαθήσαμε και δεν τα καταφέραμε. Είναι τραγικό να καταδικάζεις το αύριο κοιτώντας το χθές.
Αλήθεια πιστεύει κανείς ότι οι άνθρωποι που χαμογελάνε ή πέτυχαν στην ζωή να κοιταχτούν με τα όνειρα τους, γεννήθηκαν σε άλλο πλανήτη, δίχως προβλήματα, τραύματα ή φορτία; Υπάρχει τέτοια ζωή; Υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι; Σαφέστατα και όχι.

Οι πληγές και οδυνηρές εμπειρίες είναι κοινό βίωμα όλων των ανθρώπων. Η αποτυχία στην προσπάθεια για αλλαγή αναπόφευκτη. Εάν υπάρχει κάτι που μας κρατάει μακριά από την μετάνοια και αλλαγή, είναι ο φόβος της αποτυχίας ή απόρριψης.Εκείνοι που πέτυχαν ήταν αυτοί που δεν φοβήθηκαν την αποτυχία.

Κάποτε υπήρχε ένας μουσικός καλλιτέχνης του δρόμου, που για χρόνια κλαψούριζε σε φίλους και γνωστούς ότι η ζωή και η κοινωνία είναι άδικη. Αισθανόταν μεγάλο ταλέντο, και έλεγε ότι είχε να δώσει πολλά στην μουσική, ωστόσο ποτέ κανείς δεν το αναγνώρισε.Ένας κύριος που περνούσε συχνά απο το μέρος αυτό και είχε ακούσει δεκάδες φορές το παράπονο του μουσικού, σκέφτηκε να προσπαθήσει να του δώσει μια ευκαιρία. Έτρεξε, χτύπησε πόρτες και βρήκε τους ανθρώπους που θα τον άκουγαν. Με χαρά του το ανήγγειλε, αλλά το επόμενο πρωινό που είχαν δώσει το ραντεβού με την μουσική εταιρεία, ο μουσικός είχε εξαφανιστεί. Προτίμησε να παραμείνει ένας άγνωστος μουσικός παρα αποτυχημένος. Είναι προφανές ότι δεν ήταν καθόλου έτοιμος να αποτύχει ώστε να επιτύχει.